

УДК 351.82:338.48-4

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ
У СФЕРІ СІЛЬСЬКОГО ЗЕЛЕНОГО ТУРИЗМУ

С.М. Філюк

ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»

У статті проаналізовано нормативно-правове забезпечення діяльності у сфері сільського зеленого туризму. Незважаючи на значну кількість нормативних документів, пов'язаних з наданням послуг сільського зеленого туризму, державні гарантії розвитку цього виду діяльності є неефективними, що обумовлено відсутністю певної системності, а також дієвих механізмів їх реалізації.

Аналіз існуючої нормативно-правової бази в Україні виявив необхідність подальшого розширення та поглиблення правової основи функціонування туризму. Існуюче законодавство не дозволяє ефективно керувати розвитком даного виду туризму, що гальмує можливість територіальним громадам отримувати максимальний мультиплікативний ефект.

Реалізація державної політики у сфері сільського зеленого туризму покладена на центральні органи влади, місцеві державні адміністрації, а також органи місцевого самоврядування. Незважаючи на значну кількість нормативних документів, пов'язаних із наданням послуг сільського зеленого туризму, державні гарантії розвитку цього виду діяльності є недостатньо ефективними, що обумовлено відсутністю їх системності та дієвих механізмів реалізації.

Ключові слова: сільський зелений туризм, державне регулювання, закон, нормативно-правова база.

Вступ. Загострення проблем соціально-економічної сфери українського села обумовлює пошук нових джерел забезпечення відродження сільських територій. В таких умовах посилюється значення розвитку сільського зеленого туризму, який не потребує наявності у

громади виняткових туристсько-рекреаційних ресурсів, що робить його привабливим напрямом розвитку для більшості сіл та селищ України. Особливе значення сільського зеленого туризму підкреслюється в Законі України «Про внесення змін до Закону України «Про туризм» від 18.11.2003 р. №1282-IV, де вказано, що «основним пріоритетним напрямом державної політики у сфері туризму є розвиток сільського, екологічного (зеленого) туризму». Останнє підтверджується та конкретизується в Стратегії розвитку туризму і курортів в Україні, а також у Державній цільовій програмі розвитку українського села на період до 2015 року.

Реалізація державної політики у сфері сільського зеленого туризму покладена на центральні органи влади, місцеві державні адміністрації, а також органи місцевого самоврядування. Незважаючи на значну кількість нормативних документів, пов'язаних із наданням послуг сільського зеленого туризму, державні гарантії розвитку цього виду діяльності є недостатньо ефективними, що обумовлено відсутністю їх системності та дієвих механізмів реалізації.

Питання пошуку шляхів вирішення завдань державного регулювання туристичної сфери діяльності, у тому числі сільського зеленого туризму, знайшли відображення в наукових працях Ю.В. Алексєєвої, В.Д. Бакуменка, І.В. Валентюк, Л.І. Давиденко, В.М. Князева, Є.Г. Козловського, Н.Й. Коніщевої, О.Б. Коротич, М.М. Костриці, Ю.О. Куца, О.Ю. Лебединської, В.І. Лугового, О.Ю. Оболенського, М.І. Пірен, Є.В. Ромата, Т.І. Ткаченко, М.М. Туріянської, А.О. Чечель. Більшість з цих науковців розглядають державне регулювання сільського зеленого туризму в розрізі управління ту-

ристичною сферою, не зосереджуючись на особливостях та умовах надання послуг у сільській місцевості.

Основним завданням дослідження є проаналізувати нормативно-правове забезпечення діяльності у сфері сільського зеленого туризму.

Указ Президента України «Про основні напрями розвитку туризму в Україні до 2010 року» (від 10.08.1999 № 973/99) визначає сільський зелений туризм як один з основних та перспективних напрямків розвитку туристичної сфери [9].

Розробка вказаної програми є неможливою в умовах відсутності спеціального закону, що регламентував би діяльність у сфері сільського зеленого туризму.

Вченими запропоновано Проект Закону України «Про сільський зелений туризм» від 12.04.2007 № 3467, що визначає фізичних осіб, сільських господарів такими, що не є суб'єктами підприємницької діяльності та надають послуги з тимчасового проживання туристів у власному житловому будинку сільського господаря; суб'єктами підприємницької діяльності, які зареєстровані та надають послуги з тимчасового проживання туристів; фізичних осіб, які здійснюють діяльність, пов'язану з туристичним супроводом.

Необхідно зазначити, що наразі розроблено проект Програми «Про розвиток сільського зеленого туризму в Україні», метою якого є створення ефективного механізму розвитку сільського зеленого туризму в Україні.

Серед головних завдань Програми слід виділити підвищення рівня добробуту сільського населення, скорочення міграції робочої сили з сільської місцевості до міст шляхом розширення сфери зайнятості сільського населення та можливостей реалізації продукції особистого підсобного господарства як готових продуктів харчування, що, у свою чергу, обумовлює стимулювання розвитку інфраструктури сільського зеленого туризму.

Програмою визначаються такі на-

прями розвитку сільського зеленого туризму в Україні:

- формування правового механізму розвитку сільського зеленого туризму;
- визначення економічних засад функціонування ринку сільського зеленого туризму;
- проведення інфраструктури їх досліджень та залучення інвестицій в розвиток інфраструктури сільського зеленого туризму;
- формування кадрового потенціалу для розвитку сільського зеленого туризму.

Недоліком вказаної програми слід назвати недосконалість у визначенні конкретних заходів з підвищення рівня сільського зеленого туризму та органів влади, які відповідні за їх виконання. Також виконання Програми стає проблемним у зв'язку з невизначеністю фінансового забезпечення.

Слід вказати, що засади розроблення, затвердження та виконання державних цільових програм вказано в Законі України «Про державні цільові програми» від 18.03.2004 №1621-IV [1].

Закон України № 1602-III від 23.03.2000 «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України» визначає правові, економічні та організаційні засади формування цілісної системи прогнозних і програмних документів економічного і соціального розвитку України, окремих галузей економіки та окремих адміністративно-територіальних одиниць як складової частини загальної системи державного регулювання економічного і соціального розвитку держави.

Законом встановлюється загальний порядок розробки, затвердження та виконання зазначених прогнозних і програмних документів економічного і соціального розвитку, а також права та відповідальність учасників державного прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України [14].

Розглядаючи правове регулювання діяльності у сфері сільського зеленого туризму, слід відмітити Закон України «Про податок з доходів фізичних осіб» від 1.07.2004 року № 1958-IV, підпунктом 4.3.37 якого визначено, що «доходи від надання послуг сільського зеленого туризму в розмірі, що не перевищує сукупного річного розміру прожиткового мінімуму у розрахунку на сільського господаря та на кожного члена родини, які постійно проживають з ним в межах однієї сільської садиби» [2].

Органи державного регулювання, що здійснюють регулювання в сфері туризму в Україні, а саме мають повноваження щодо створення, реалізації та фінансування програм розвитку сільського зеленого туризму, можна представити у вигляді таблиці (табл. 1–2).

Серед інших законодавчих актів України, які встановлюють засади раціонального використання туристичних ресурсів сільських територій і регулюють відносини, пов'язані з організацією і здійсненням сільського зеленого туризму на території України. Такими документами є, перш за все, Конституція України і закони України: «Про захист прав споживачів», «Про державну підтримку малого підприємництва», «Про оренду землі», «Про природний заповідний фонд України», «Про охорону навколишнього середовища», «Про зайнятість населення», «Про охорону праці», «Про власність», «Про найм державної та комунальної власності». До основних документів також треба віднести Декрет Кабінету Міністрів України «Про місцеві податки та збори» від 25.05.1993 р.

Таблиця 1

Державне регулювання в сфері сільського зеленого туризму України

Органи державної влади та місцевого самоврядування	Повноваження в сфері сільського зеленого туризму	Повноваження щодо створення, реалізації та фінансування програм розвитку сільського зеленого туризму
Президент України	Проводить укази щодо необхідності розвитку та підтримки розвитку сільського зеленого туризму, на базі якого ухвалено ЗУ «Про внесення змін до Закону України «Про туризм»	
ВРУ	Розглядає питання стосовно сільського зеленого туризму	Передбачає та закладає кошти в бюджет країни на її реалізацію
Кабінет Міністрів України	Забезпечує проведення фінансової та інвестиційної політики в сфері сільського зеленого туризму готує та подає на розгляд Верховної Ради України як складову частину проекту закону про Державний бюджет України відповідний рік пропозиції щодо обсягів бюджетних коштів для фінансової підтримки проектів і програм з розвитку туризму	Розробляє та затверджує програми розвитку туризму в Україні і фінансує їх виконання відповідно до бюджетного законодавства інформує Верховну Раду України про виконання програми розвитку туризму в Україні
Міністерство культури України	Сприяє координації діяльності органів виконавчої влади, суб'єктів підприємницької діяльності, їх об'єднань, що здійснюють діяльність у галузі туризму	Забезпечує реалізацію програм розвитку в Україні
Міністерство курортів і туризму		

Облдержадміністрація	Забезпечує центри управління на державному та місцевих рівнях. Сприяє розвитку сільського зеленого туризму в своєму регіоні та створення сучасної туристичної інфраструктури на селі та розвитку на відповідній території різних видів туризму	Вживає заходів по виконанню регіональних програм розвитку туризму, розробці проектів регіональних програм розвитку туризму та представленню їх для затвердження відповідним районним радам
Управління культури і туризму	Розробка регіональних та комплексних цільових програм сільського туризму, координація діяльності місцевих органів виконавчої влади з питань державної політики в галузі туризму, впровадження екскурсійної діяльності, розвиток матеріально-технічної бази туризму	Вживає заходів щодо виконання регіональних програм розвитку туризму
Держтуризмкурортів	Розбудовує договірно-правової бази в сільському зеленому туризмі за допомогою політики зовнішніх відносин з іншими країнами	Розробляє пункти програми розвитку СЗТ, щодо забезпечення створення керуючих центрів підтримки
Держтуризмкурортів	Розбудовує договірно-правової бази в сільському зеленому туризмі за допомогою політики зовнішніх відносин з іншими країнами	Розробляє пункти програми розвитку СЗТ, щодо забезпечення створення керуючих центрів підтримки

Таблиця 2

Повноваження органів виконавчої влади місцевого самоврядування у сфері сільського зеленого туризму

Органи державної влади та місцевого самоврядування	Повноваження в сфері сільського зеленого туризму	Повноваження щодо створення, реалізації та фінансування програм розвитку сільського зеленого туризму
Районні та обласні ради	Залучає на договірній основі підприємства та організації, розташовані на відповідній території, до вирішення проблем розвитку сільського зеленого туризму; подає до районних, обласних рад необхідні показники та вносить пропозиції до програм соціально-економічного та культурного розвитку відповідно районів і областей, а також до планів підприємств, установ та організацій незалежно від форм власності, розташованих на відповідній території, з питань, пов'язаних із соціально-економічним та культурним розвитком території, задоволенням потреб населення.	Реалізує заходи по виконанню місцевих програм розвитку сільського зеленого туризму, а також визначає кошти місцевих бюджетів для фінансового забезпечення місцевих програм розвитку туризму; доручає своїм виконавчим органам фінансування місцевих програм розвитку туризму за рахунок коштів місцевого бюджету; вживає заходів для стимулювання суб'єктів господарювання, що здійснюють діяльність в сфері туризму.

Сільська рада	Погоджує, приймає, реалізує та контролює певні заходи розвитку сільського, зеленого туризму, а також готує програми соціально-економічного та культурного розвитку сіл, селищ, цільових програм з інших питань самоврядування, подає їх на затвердження ради, організовує їх виконання; подає раді звіти про хід і результати виконання цих програм.	Приймає, реалізовує та контролює програми.
Територіальна громада села	Вирішує проблеми розвитку сільського зеленого туризму на місці реалізації програми.	Контролює програми розвитку сільського зеленого туризму на місцях.

Тобто, в Україні наразі вже створена певна нормативно-правова база регулювання сільського зеленого туризму.

Але, незважаючи на значну кількість нормативних документів, пов'язаних з наданням послуг сільського зеленого туризму, державні юридичні гарантії цього виду діяльності є неефективними, що обумовлено відсутністю певної системності, а також дієвих механізмів їх реалізації органами державної влади. Прикладом цього можуть бути проблеми реалізації Розпорядження КМУ «Про затвердження заходів щодо державної підтримки розвитку сільського зеленого туризму на 2006–2010 роки», одним з розділів якого є надання консультаційної допомоги суб'єктам сільського туризму з питань його розвитку [3].

Однак консультаційна допомога надається перш за все громадськими організаціями, й носить це не загальнодержавний, а локальний характер. Державний ресурс майже не залучається внаслідок відсутності механізму виділення Міністерством фінансів України коштів на відповідні заходи.

Наразі розвиток сільського зеленого туризму регламентується Законом України «Про особисте селянське господарство», відповідно до якого «особисте селянське господарство – це господарська діяльність, що проводиться без створення юридичної особи фізичною особою індивідуально або особами, які перебувають у сімейних або родинних відносинах і проживають разом, з метою

задоволення особистих проблем шляхом виробництва, переробки й споживання сільськогосподарської продукції, реалізації її надлишків або надання послуг з використання майна особистого селянського господарства, у тому числі й у сфері сільського зеленого туризму» [10, с. 705].

У проекті Закону України «Про сільський і сільський зелений туризм», внесенного народними депутатами України О.І. Кафарським і В.І. Фурдичком, сільський зелений туризм визначається «як тимчасовий відпочинок у сільській місцевості (селі) в оздоровчих, естетичних або пізнавальних цілях, пов'язаний з перебуванням у будинку сільського господаря й використанням туристичних ресурсів місцевості» [8].

Таким чином, сільський зелений туризм розглядається як один з видів господарської діяльності в сільській місцевості. Однак дане трактування сільського туризму не відображає специфіку комплексності туристичних послуг, не враховує екологічного й соціального складового даного виду діяльності. У законі також вказується, що «діяльність, пов'язана з веденням особистого селянського господарства, не відноситься до підприємницької діяльності» [4, с. 706]. Виходячи із цього, діяльність, пов'язана із сільським зеленим туризмом як одним зі способів ведення селянського господарства, не підпадає під загальну систему оподаткування, стає неможливим облік і, як наслідок, контроль даного виду

діяльності, насамперед контроль якості надаваних послуг.

Таке трактування поняття сільського зеленого туризму дозволяє відокремити даний вид туризму від надання туристичних послуг в оздоровчих установах, що часто також перебувають у сільській місцевості, оскільки підкреслюється, що перебування повинне відбуватися в будинку сільського господаря.

Відмінною рисою проекту закону є пропозиція не піддавати оподатковуванню діяльність, пов'язану із сільським зеленим туризмом, у випадку, якщо кількість ліжок-місць, що використовуються для забезпечення проживання туристів, не перевищує восьми. Тим самим підкреслюється перевага соціальної, а не економічної значимості сільського зеленого туризму для держави, підсилюється привабливість даного виду діяльності для сільських жителів.

В умовах відсутності закону про державне регулювання сільського зеленого туризму даний вид діяльності підпадає під чинність Закону України «Про внесення змін у Закон України «Про туризм», оскільки він зазначений як один з видів туризму в ст. 4 даного закону [7, с. 435]. Згідно ст. 7 цього закону, регулювання туризму на місцевому рівні покладено на органи місцевого самоврядування й місцеві державні адміністрації [7, с. 438]. Таким чином, законодавчо закріплене здійснення однієї функції різними державними інститутами, що породжує одну із проблем розвитку місцевого самоврядування. Наприклад, згідно ст. 13 Закону України «Про місцеві державні адміністрації», до завдань місцевих державних адміністрацій належить вирішення питань соціально-економічного розвитку відповідних територій [11, с. 13]. У ст. 32 Закону України «Про місцеве самоврядування» [12, с. 381] обмовляються ті ж повноваження, але вже для органів місцевого самоврядування.

Як відомо, якщо повноваження двох різних структур дублюються, то це при-

зводить до низької ефективності їхньої роботи, оскільки знижується рівень відповідальності зі здійснення передбачених обов'язків; з'являється можливість протиріч у реалізації однорідних функцій різними правовими інститутами.

Розвиток сільського зеленого туризму вимагає обліку особливостей кожного окремого сільського домашнього господарства, що зумовлює особливу роль органів місцевого самоврядування як безпосередньо працюючого з населенням органів влади. Органи місцевого самоврядування зможуть швидше й ефективніше розв'язати проблеми, з якими можуть зіштовхнутися ті представники громади, котрих зацікавить діяльність у сфері сільського зеленого туризму. Завдання, які територіальні громади можуть вирішити самі, не звертаючись по допомогу до держави, можуть брати на себе місцеве самоврядування. Цей принцип, закріплений у Європейській Хартії місцевого самоврядування, був ратифікований Україною в 1997 р. [5, с. 432] й, отже, підлягає виконанню.

Існує також ряд інших проблем. У Законі України «Про внесення змін у Закон України «Про туризм» встановлено, що «обласні ради затверджують регіональні програми розвитку туризму, попередньо розроблені місцевими державними адміністраціями» [7, с. 439]. Дане положення відображене в Законах України «Про місцеве самоврядування в Україні» [5, с. 381] й «Про місцеві державні адміністрації» [11, с. 12]. У рамках реалізації програми може бути передбачене законодавче право обласних рад від імені територіальних громад сіл і селищ здійснювати управління об'єктами рекреаційного призначення. Однак фактично управління цими об'єктами здійснюється місцевими державними адміністраціями, у зв'язку з тим, що обласні ради позбавлені права створення власних виконавчих органів [6, с. 7].

Проблема розвитку сільського зеленого туризму обумовлена також слабкою

відповідністю законодавчих і нормативних документів, які регулюють однорідні питання.

Водночас, викладене в Законі України «Про внесення змін у Закон України «Про туризм» положення про визначення коштів місцевих бюджетів для фінансового забезпечення місцевих програм розвитку туризму, а також доручення виконавчим органам фінансувати місцеві програми розвитку туризму за рахунок коштів місцевого бюджету не знаходять точного відображення в Законі України «Про місцеве самоврядування».

Подібна невідповідність створює передумови для зниження ефективності реалізації передбачених заходів щодо розвитку сільського зеленого туризму. Доцільно конкретизувати повноваження органів місцевого самоврядування в сфері сільського зеленого туризму, відображені в Законах України «Про туризм» й «Про місцеве самоврядування». Для цього необхідно в Законі України «Про місцеве самоврядування» уточнити існуючі повноваження рад різних рівнів і їхніх виконавчих комітетів або доповнити їх новими в строгій відповідності з положеннями Закону України «Про туризм».

Таким чином, аналіз правового регулювання сільського зеленого туризму показав, що існуюче законодавство не дозволяє ефективно управляти розвитком даного виду туризму й тим самим одержувати територіальними громадами

максимальний мультиплікаційний ефект.

Однак у рамках уже існуючого законодавства місцеві органи самоврядування можуть здійснювати певні заходи, що сприяють становленню й розвитку сільського зеленого туризму. Сюди можна віднести розробку програм розвитку сільського зеленого туризму сіл і селищ, співробітництво із сусідніми громадами з метою об'єднання туристичних ресурсів, створення умов для багатоденного перебування туриста. Однак органи місцевого самоврядування сіл і селищ не повинні займатися продажем туристичних продуктів регіону безпосередньо туристам. Їхнім завданням є робота із представниками туристичного бізнесу, які зможуть професійніше й ефективніше просувати туристичний бренд регіону й тим самим залучити туристів у села й селища, що володіють туристсько-рекреаційним потенціалом [13, с. 4].

Поряд із програмами розвитку туризму органам місцевого самоврядування рекомендується розробляти бізнес-план розвитку туризму. Але він буде мати шанс на успіх, якщо його розроблятимуть не тільки відділ економіки або туризму виконкому, а всі зацікавлені сторони, які нададуть свої можливості й пропозиції. Зазначені напрямки діяльності є можливостями місцевих органів самоврядування підвищити ефективність управління сільським зеленим туризмом на підвідомчих територіях (табл. 3).

Таблиця 3

**Основні чинники організаційно-правових форм діяльності
сільського зеленого туризму**

Вид діяльності	Особисте селянське господарство	Підприємницька діяльність
Дозволені всі види послуг	Розміщення харчування	Розміщення, харчування, додаткові послуги: екскурсії, веломаршрути, супровід кінних прогулянок
Освіта	За бажанням	За бажанням
Ліцензування	Не потрібне	Не потрібно для проживання, харчування, кінних прогулянок та вело маршрутів; Потрібна при розширенні діяльності до тур агентської

Сертифікація оселі	Потрібна	Потрібна
Реєстрація договорів	Не потрібна, якщо строк розміщення кожного туриста менше 15 днів	Не потрібна, якщо строк розміщення кожного туриста менше 12 місяців
Участь у громадських об'єднаннях	Можлива	Можлива
Припинення діяльності	Окремі дії не потрібні	Знятися з обліку як приватний підприємець

Висновки. Дослідження показали, що в цей час в Україні розробляються нові закони, вносяться корективи в чинні нормативно-правові акти з урахуванням потреб громадянського суспільства, ринку та міжнародних стандартів. Особливістю формування нормативно-правової бази у сфері туризму є її комплексний характер; до неї входять численні правові норми різної галузевої спрямованості: конституційного, адміністративного, цивільного, екологічного, господарського, фінансового, податкового, трудового, митного, міжнародного права тощо. Загалом правові норми з питань туризму сьогодні містяться більше ніж у 200 нормативних актах і створюють відповідну систему туристичного законодавства. Разом з тим, незважаючи на активне формування нормативно-правового забезпечення в Україні, його вплив на розвиток туристичної індустрії ще суттєво не відчувається.

Державі необхідно удосконалити умови ліцензування, технологію стандартизації, сертифікації та статистики, візову стратегію України відносно іноземних держав, безпечних з міграційного погляду. Зважаючи на складність і багатоаспектність зазначеної проблематики, подальшого вивчення потребують методичні розробки ЮНВТО та відповідне міжнародне правове середовище, від якого залежить конкурентоспроможність українського туристичного продукту та обсяги надання туристичних послуг на внутрішньому та світовому ринках. Останні мають бути адаптовані до умов України,

отримати в подальшому відповідне організаційно-правове забезпечення.

Отже, незважаючи на значну кількість нормативних документів, пов'язаних з наданням послуг сільського зеленого туризму, державні гарантії розвитку цього виду діяльності є неефективними, що обумовлено відсутністю певної системності, а також дієвих механізмів їх реалізації.

Аналіз існуючої нормативно-правової бази в Україні виявив необхідність подальшого розширення та поглиблення правової основи функціонування туризму. Існуюче законодавство не дозволяє ефективно керувати розвитком даного виду туризму, що гальмує можливість територіальним громадам отримувати максимальний мультиплікативний ефект.

Література

1. Близнюк А.М. Координація дій місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у сфері туризму на обласному рівні / А.М. Близнюк, Н.Й. Коніщева, Л.І. Давиденко // Вісник ДІТБ. – 2005. – №9. – С. 8–15.
2. Герасименко В.Г. Управління національним туризмом у контексті міжнародного досвіду / В.Г. Герасименко, С.С. Галасюк // Вісник ДІТБ. – 2008. – №12. – С. 19–24.
3. Державне управління: Словник-довідник / за заг. ред. В.М.Князева, В.Д.Бакуменка. – К.: Вид-во УАДУ, 2002. – 228 с.
4. Зубач В. Зелений туризм: пропозиції і проблеми / В. Зубач, М. Шпір // Статус. – 2005. – №4. – С.10–11.
5. Європейська хартія місцевого само-

врядування: Закон України від 15.07.1997 р. № 452/97 // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 31. – Ст. 130.

6. Лукьянченко А.А. Организационные аспекты развития местного самоуправления / А.А. Лукьянченко, Ю.Д. Денисов // Менеджер. – 2002. – № 2 (18). – С. 4–11.

7. Про внесення змін до Закону України «Про туризм»: Закон України від 18.11.2003 р. № 1282-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 13. – Ст. 180.

8. План заходів щодо державної підтримки розвитку сільського туризму на 2006-2010 роки [Електронний ресурс]: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 03.07.2006 р. № 373-р. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?reg=373-2006-%F0&c=1#Current>.

9. Про основні напрями розвитку туризму в Україні до 2010 року: Указ Президента України від 10.08.1999 №973/99

10. Про особисте сілянське господарство: Закон України від 15.05.2003 р. № 742-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 29. – Ст. 232.

11. Про місцеві державні адміністрації: Закон України від 09.04.1999 р. № 586-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 20. – Ст.190.

12. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-IV // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст.170. – С. 379–432.

13. Прошко В. Туризм як складова економічного розвитку України / В. Прошко // Аспекти самоврядування. – 2005. – № 1. – С. 2–4.

14. Юридична енциклопедія: в 6 т. / Редкол.: Ю.С. Шемшученко, Ф.Г. Бурчак та ін. – К.: Українська енциклопедія, 2001. – Т.3. – 792 с.

Filyuk S.M. REGULATORY SUPPORT ACTIVITIES IN RURAL GREEN TOURISM. *The article analyzes the regulatory framework in the field of green tourism. Despite the considerable number of regulations relating to the provision of services to rural green tourism, the state guarantees of the development of this activity are ineffective due to the lack of a systematic and effective implementation mechanisms.*

Analysis of the existing legal framework in Ukraine showed the need for further expanding and deepening the legal basis of functioning of tourism. Existing legislation does not allow to manage the development of this type of tourism that impedes local communities the opportunity to get the maximum multiplier effect.

Implementation of state policy in the sphere of rural green tourism lies with the central government, local administrations and local authorities. Despite the considerable number of regulations related to the provision of services to rural green tourism, the state guarantees the development of this type of activity is not effective, due to the lack of systematic and effective implementation mechanisms.

Considering the legal regulation in the sphere of rural green tourism, the Law of Ukraine «On income tax persons» from 07.01.2004, № 1958-IV, subsection 4.3.37 should be noted. It states that «revenues from services of rural green tourism, an amount not exceeding the total annual subsistence minimum per farmer and per family member living permanently with him in the same farmstead.

The Law has to be mentioned among other legislative acts of Ukraine that set the foundations of rational use of tourism resources in rural areas and regulate relations connected with organization and implementation of rural green tourism in Ukraine.

That is why a certain legal framework for regulating rural green tourism has established in Ukraine now.

But despite the significant number of regulations relating to the provision of services to rural green tourism, public legal guarantee of this activity are ineffective due to the lack of a systematic and effective implementation mechanisms public authorities.

Keywords: rural green tourism, government regulation, law, legal and regulatory framework.

Филюк С.М. НОРМАТИВНО-ПРАВОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В СФЕРЕ СЕЛЬСКОГО ЗЕЛЕНОГО ТУРИЗМА. *В статье проанализировано нормативно-правовое обеспечение деятельности в сфере сельского зеленого туризма. Несмотря на значительное количество нормативных документов, связанных с предоставлением услуг сельского зеленого туризма, государственные гарантии развития этого вида деятельности являются неэффективными, что обусловлено отсутствием определенной системности, а также действенных механизмов их реализации.*

Анализ существующей нормативно-правовой базы в Украине показал необходимость дальнейшего расширения и углубления правовой основы функционирования туризма. Существующее законодательство не позволяет эффективно управлять развитием данного вида туризма, тормозит возможность получать территориальными общинами максимальный мультипликативный эффект.

Реализация государственной политики в сфере сельского зеленого туризма возложена на центральные органы власти, местные государственные администрации, а также органы местного самоуправления. Несмотря на значительное количество нормативных документов, связанных с предоставлением услуг сельского зеленого туризма, государственные гарантии развития этого вида деятельности являются недостаточно эффективными, что обусловлено отсутствием их системности и действенных механизмов реализации.

Ключевые слова: *сельский зеленый туризм, государственное регулирование, закон, нормативно-правовая база.*